

T.C. M. V.
T.C. PARTİ
GRUP BAŞKANLIĞI
Tarih: 4.05.2026
Sayı: 6121

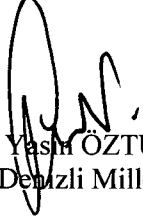

Yasin ÖZTÜRK
Denizli Milletvekili

44224

TÜRKİYE BÜYÜK MİLLET MECLİSİ BAŞKANLIĞINA

Aşağıdaki sorularımın İçişleri Bakanı Sayın Mustafa ÇİFTÇİ tarafından yazılı olarak cevaplandırılmasını; Anayasa'nın 98 ve İçtüzüğü'nün 96.maddeleri gereğince saygılarımla arz ederim.

Yasin ÖZTÜRK
Denizli Milletvekili

Türkiye'de toplumsal şiddet artık münferit olaylar zinciri değil; gündelik hayatın sıradan bir parçasına dönüşmüş durumda.

Sokakta, trafikte, okulda, hastanede, evde...

İnsanlar birbirine karşı giderek daha tahammülsüz, daha öfkeli ve daha hızlı şiddete başvurur hale geliyor. Bir tartışma, birkaç saniye içinde yumruğa; bir bakış, bir bıçak darbesine; bir uyarı, bir linç girişimine dönüşebiliyor.

Bu artışın sebebini sadece "bireysel öfke kontrolü" ile açıklamak, gerçeği görmezden gelmektir. Çünkü mesele bireylerin değil, içinde yaşadığımız ortamın sorunudur.

Ekonomik sıkışmışlık, adalet sistemine duyulan güvenin zedelenmesi, cezasızlık algısı, kutuplaşma dili ve her gün maruz kalınan sert, ötekileştirici söylemler... Bunların hepsi şiddeti besleyen bir zemin oluşturuyor.

Bugün insanlar yalnızca yoksullaşmıyor; aynı zamanda mutsuzlaşıyor. Umutsuzluk ise çoğu zaman öfkeye dönüşüyor. Bu öfke, en yakınındaki insana yöneliyor. Çünkü sistemle kavga edemeyen birey, gücünün yettiği yerde patlıyor. Trafikte korna çalan sürücüye, acil serviste çalışan sağlık görevlisine, sokakta karşılaştığı yabancıya...

Bir başka tehlikeli nokta da şiddetin giderek normalleşmesi.

Sosyal medyada paylaşılan görüntüler, televizyon programlarında kullanılan dil, haberlerdeki sunum biçimi...

Şiddet artık sadece yaşanan değil, aynı zamanda izlenen, tüketilen ve sıradanlaştırılan bir olgu. İnsanlar dehşet verici olayları birkaç saniye izleyip kaydırıyor. Bu duyarsızlaşma, şiddetin eşikini her geçen gün biraz daha aşağı çekiyor.

Hukuki boyut ise en kritik alanlardan biri. Failin kısa sürede serbest kaldığı, cezaların caydırıcı olmadığı ya da öyle algılandığı bir ortamda, "nasıl olsa bir şey olmaz" düşüncesi yayılıyor. Bu algı doğru olsun ya da olmasın, sonuç değişmiyor: Şiddetin önü açılıyor. Adaletin yavaş işlemesi ya da yeterince görünür olmaması, toplumsal güveni aşındırıyor.

Eğitim sistemi de bu tabloya yeterince karşılık veremiyor.

Empati, öfke yönetimi, birlikte yaşama kültürü gibi temel beceriler çocuklara sistemli bir şekilde kazandırılmıyor. Okullarda yaşanan akran zorbalığı bile çoğu zaman "çocukluk meselesi" olarak geçiştiriliyor. Oysa bu, geleceğin şiddet dilinin erken provasıdır.

Ve belki de en önemlisi: Sorumluluk dağınık.

Herkes sorunu kabul ediyor ama kimse bütüncül bir çözüm ortaya koymuyor.

Oysa toplumsal şiddet, sadece güvenlik politikalarıyla değil; ekonomi, eğitim, adalet ve iletişim diliyle birlikte ele alınması gereken çok katmanlı bir meseledir.

Bu Bağlamda;

- 1) Şiddet vakalarının artışında cezasızlık algısının rolü nedir ve bu algıyı kırmak için somut olarak hangi adımları attınız?
- 2) Trafikte, sağlıkta ve kamusal alanlarda yaşanan şiddet olaylarının önlenmesi için neden hâlâ parçalı ve geçici çözümlerle ilerleniyor?
- 3) Sosyal medyada yayılan şiddet içeriklerinin normalleşmeye etkisine karşı herhangi bir politika geliştirildi mi? Yoksa bu alan tamamen başıboş mu bırakıldı?
- 4) Eğitim sisteminde empati, öfke kontrolü ve şiddetsiz iletişim neden hâlâ merkezi bir politika haline getirilmedi?
- 5) Kolluk kuvvetlerinin müdahale süreçleri ve caydırıcılığı konusunda bir denetim ve iyileştirme mekanizması var mı, yoksa her olay kendi kaderine mi bırakılıyor?
- 6) Ve en temel soru: Bu artan şiddet ortamını sadece “bireysel sorunlar” olarak görmeye devam mı edeceksiniz, yoksa bunun sistemsel bir kriz olduğunu kabul edip kapsamlı bir yol haritası açıklayacak mısınız?

Bu soruların cevabı, yalnızca istatistikleri değil, bu Ülkede insanların birbirine nasıl davrandığını belirleyecek.

Çünkü mesele güvenlik değil; birlikte yaşayabilme meselesidir.